

ΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΩΝ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΩΝ

ΤΟΥ ΓΑΒΡΙΗΛ ΦΕΡΡΥ

Η ΚΟΙΛΑΣ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Ι σκερτίσαστε; ρώτησε ο δόν Λύγου-στίνος.

— Τίποτε, απάντησε ο δόν Έστε-βάν, έτοιμαζόμενος να φύγει. Μην άνησιχίτε. Πηγαίνω να συναντήσω μιá σιγμύη τόν Κουχίλλο.

Τήν ώρα αυτή, ο Κουχίλλος βρι-σκόταν σ' ένα δωμάτιο τής επαύλειος και χαρτοπαίζε με τούς συντρόφους του. Μεταξύ τών τυχοδιωκτών τής συν-τροπιάς τού δόν Έστεβάν, βρισκόντου-σαν τώρα και πολλοί νεοσύλλεκτοι, οι άποιοι είχαν έρθει να τόν συναντήσου-σπην Έπαυλι τού Έλαριού. Άπ' ό-λους αυτούς, δύο ξεχώριζαν για τήν περιεργή εμφάνισί τους.

Ο Διάς και ο Όροκης.

Ο πρώτος ήταν κινηγός άγρίων θηρίων και Ίνδων, κυρίως Ίνδων, ξακουστός σ' όλο τó Μεξικό.

Ο δεύτερος πολεμιστής και τροβαδούρος.

Ο Όροκης ήταν περιεργός τύπος Μεξικα-νού τυχοδιώκτου. Γύριζε από χωριό σέ χωριό κι' από άγροικία σ' άγροικία με τήν κιθάρα του κρεμασμένη στόν έναν ώμο, τó τουφέκι του στόν άλλο και τó μαχαίρι του στη ζώνη.

Ήταν κατά τίς περιστάσεις, άλλοτε τροβαδούρος κι' άλλοτε κιν-ηγός άγρίων θηρίων.

Ός κιθαρωδός, ήταν άφθαστος. Άλλά κι' ός κινηγός, μοναδι-κός. Τά ρούχα τών ήσαν κουρειασμένα. Μά αυτό δεν τόν εμπό-διζε να φέρεται και να μιλάει σάν ευγενής.

Ο Πέτρος Διάς ήταν αντίθετος ό τύπος τού πολεμιστού, ό τύ-πος τού ανθρώπου τών περιπετειών. Οι Μεξικανοί τόν έθαύμαζαν κι' οι Ίνδοι τόν τρέμανε, γιατί είχε στείλει νιουζίνες άπ' αυτούς στόν άλλο κόσμο. Τό μίσος τών εναντίον τών ερυθροδέξιμων τής ζούργλας δεν είχε όρια, μά ήταν και δικαιολογημένο, γιατί οι κόκ-κιννοι αυτοί διαβόλοι τού είχαν κάνει μεγάλο κακό.

Είχαν επδράσει προ έτών μιá νύχτα στη φυτεία τού πατέρα του, σκότωσαν όλους τούς δικούς του, έκαψαν τήν έπαυλι τους, κατέ-στρεψαν τή φυτεία και γάθηκαν πάλι σάν δαίμονες μέσα στα παρ-θένα δάση.

Μόνον ο Πέτρος Διάς σώθηκε τήν καταραμένη αυτή νύχτα. Κι' έ-καμε όσοο φρικτό να εκδικηθί τόν θάνατο τών οικείων του. Όρμιστη-κε ν' άπερσώση όλη του τή ζωή στην εξόντωση τών ερυθροδέξιμων. Κι' από τότε γύριζε στα δάση και στίς έρημιές και τούς σκότωνε ά-λύπητα, σάν σκύλους.

Άπ' τούς τυχοδιώκτες πού είχαν συγκεντρωθεί γύρω άπ' τόν δόν Έστεβάν, αυτός ήταν ο πιο άτρό-μητος, αλλά κι' ο πιο τίμιος.

Ο δόν Έστεβάν τó κατάλαβε αυτό άμέσως, μόλις τόν γνώρισε στην Έπαυλι τού Αδγουστίνου κι' ά-ποφάσισε να τόν κάμει άρρασιμένο φίλο του, έφ' όσον δεν είχε καμιά έμπιστοσύνη στόν άρχαιο Κουχίλλο.

Όπως γράφομε και παρατά-νω, τήν ώρα αυτή ο Διάς, ο Όρό-κης, ο Κουχίλλος κι' ο Βαράγιας βρισκόντουσαν σ' ένα δωμάτιο τής Έπαύλειος τού Έλαριού. Οι τρεις τελευταίοι χαρτοπαίζανε. Ο Διάς ήταν βυθισμένος σέ συλλογισμούς.

Ξαφνικά, ο Κουχίλλος σταμάτη-σε τó παιγνίδι κι' άρχισε να μιλάει στους συντρόφους του μ' ένθουσια-σμιό για τόν μεγάλο, τόν παραμυ-θένιο θησαυρό πού θα πήγαιναν ν' άνακαλύψουν.

— Θα γίνουμε όλοι μας βαθύ-πλουτοι! συνέχισε. Άρκει να μη βοηθή κανένας προδότης και μάς

χαλάση τή δουλειά.

— Και ποιός θα τομήση να τά βάλει μαζί μας; είπε ο Βαράγιας.

— Υπάρχει κανένας τέτοιος κίνδυνος; ρώτησε κι' ο Όροκης. Μίλα μας ξάστερα, σύντροφε. Πρέπει να ξέροισμε ποιός εινε οι φί-λοι μας και ποιός οι έχθροι μας.

Ο Κουχίλλος προσποιήθηκε πώς σκέπτεται και απάντησε, μετά λίγα δευτερόλεπτα:

— Λοιπόν, ναι, Υπάρχει ένας άνθρωπος πού θέλει ν' άποτύχη ή έκοστρατεία μας, πού εινε άποφασισμένος να μάς φέρη έμποδία....

— Και ποιός εινε ο άνθρωπος αυτός; ρώτησε ο Όροκης.

— Ο Τιβούρκιος Άρελλάνος, απάντησε ο πονηρός Κουχίλλος. Ξέρω καλά, σύντροφοι, πώς ο νέος αυτός θέλει να μάς άρπάξη τó θησαυρό και θα κάμει τó καθετι για να τó πετύχη.

— Δεν θα προστάση να κάμει τίποτε, είπε ο Βαράγιας. Αύριο τó προί κιόλας, τόν παραφυλάω πίσω άπ' τά δέντρα, τού φυτεώ.... κατά λάθος δήθεν, μιá σφαίρα στο κεφάλι και πάει λέοντας.

— Κι' εγώ είμαι πρόθυμος να σέ βοηθήσω, φώναξε ο Όροκης.

Ο Κουχίλλος γύρισε και κίταξε κατευχαριστημένος τόν Πέτρο Διάς. Μά ό τομηρός φονιάς τών ερυθροδέξιμων δεν τού έδωσε ση-μασία, δεν άνακατέπηκε καθόλου στη σύχτησα. Σηκώθηκε επάνω και βγήκε έξω για ν' άναπνεύσει τόν μωρομένο νωτερινό άέρα.

Λίγες στιγμές κατόπιν, ένας ύπνρητης μπήκε στο δωμάτιο και ειδοποίησε τόν Κουχίλλο, ότι τόν ζητάει ο δόν Έστεβάν.

Ο Κουχίλλος άφησε τούς συντρόφους του και βγήκε άμέσως έξω.

Ο δόν Έστεβάν τόν περιεμενε κάτω άπ' τά αιωνόβια δέντρα τής άγροειάλειος μέσα στο σκοτάδι.

— Με ζητήσατε; ρώτησε ο Κουχίλλος πλησιάζοντας. Τί ση-μáινει;

— Έχω να σου μιλήσω για πολύ σπουδαία πράγματα, κύριε Κου-χίλλε, τού άπορώθηκε ο δόν Έστεβάν με φωνή γεμάτη θημό και ει-ρωνία. Θα σου άποδείξω δηλαδή, πώς δεν άξίζεις πια όποτε μιού λεφτό. Θα σου άποδείξω πώς σέ γέλασαν σάν μωρό, πώς σ' έξαπά-τησαν, πώς έκαμες μιá άουγγώρητη γάφα.

— Τι θέλετε να πητε; Έξηγηθήτε, μουμυόρισε δισαρεστημένος ο τυχοδιώκτης.

— Τι θέλω να πώ; Θα τó μάθης άμέσως. Σου άνέθεσα να προ-σπαθήσης, με κάθε τρόπο, να μάθης τά μυστικά τού Τιβουρκίου Ά-ρελλάνου....

Στό άκουσμα τού όνόματος αυτού, ο Κουχίλλος έσφιξε με λύσσα τίς γροθιές του.

— Λοιπόν; ρώτησε.

— Λοιπόν ή προσπαθείς, τίς ό-ποιες κατέβαλλες για να ψαρέψης τó νέο αυτόν πήγαν χαμένες. Δεν έκαμες τίποτα. Άντι να τόν ξεγελάσης, σέ κοροΐδεψε χωδροειδέστατα. Γιατί ο Τιβούρκιος Άρελλάνος εινε ανώτε-ρός σου, εινε δυνατώτερός σου.

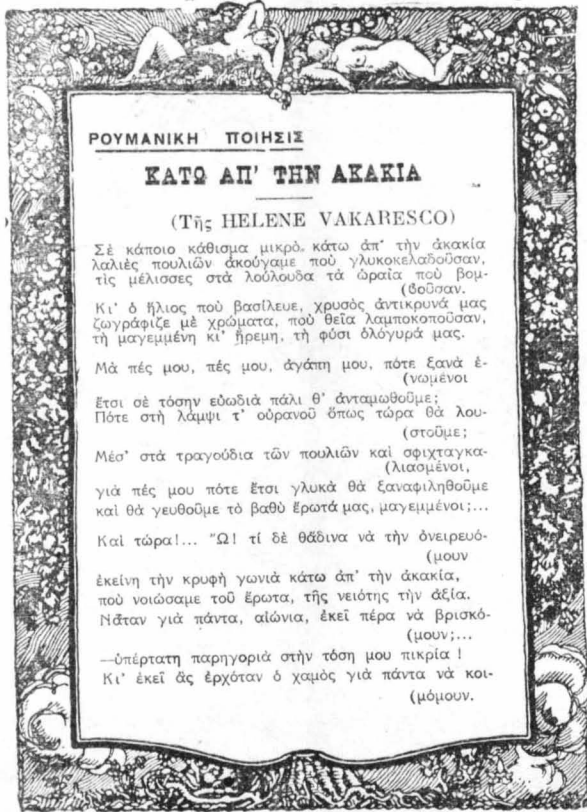
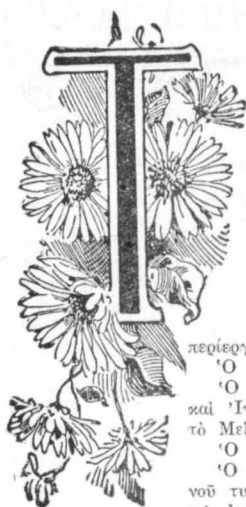
— Με βοήσετε, δόν Έστεβάν.

— Σέ βοήσω; Θα ήρθετε να σέ κρεμάσω για τή γάφα πουκαμεις. Γιατί λίγο έλειψε με τήν έπιπολαώ-τητά σου να πάθωμε μεγάλες συμ-φορές. Ο Τιβούρκιος Άρελλάνος, κύριε Κουχίλλε, ξεφοι τήν ύπαρξη τής Κοιλάδας τού Χρυσού. Ξέρει πού βρίσκεται ή Κοιλάς αυτή και θεωρεί τόν θησαυρό αυτόν δικό του, γιατί πρώτος τόν άνεκάλυψε ο πατέρας του.

— Ο Τιβούρκιος Άρελλάνος, συ-νέχισε ο δόν Έστεβάν, εν' ερωτε-μένος με τή δόνα Ροζαρίτα κι' έλπί-ζει να τήν κάμει γυναίκα του. Άκόμα ο νέος αυτός ξεφοι, ότι τόν πατέρα του δεν τόν σκότωσαν οι Ίνδοι, άλ-λά ο σύντροφός του. Τόν έσφαξε ενώ κοιότανε και τρετόν άκόμα, πριν ξεψυχήσει, τόν πέταξε στο πο-τάμι. Κι' ο δολοφόνος τού Μάρκου Άρελλάνου, ο δόλιος σύντροφός του, είσαι σύ, Κουχίλλε. Τó άρνείται;

Ο τυχοδιώκτης έσκυψε τó κερά-λι του, μη τομιώντας να διαμαρ-τυρηθί.

— Ναι, είπε σέ λίγο. Έγώ έσκό-τωσα τόν Μάρκο Άρελλάνο. Άλλά,

ΡΟΥΜΑΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ
ΚΑΤΩ ΑΠ' ΤΗΝ ΑΚΑΚΙΑ

(Της HELENE VAKARESCO)

Σέ κάποιο κάθισμα μικρό, κάτω άπ' τήν άκακία
λαλιές πουλιών άκούγαμε πού γλυκολελοούσαν,
τίς μέλισσες στα λούλουδα τά ώραία πού βοι-
ούσαν.
Κι' ο ήλιος πού βασιλευε, χρυσός άντικρύς μας
ζωγράφισε με χρώματα, πού θεία λαμποκοπούσαν,
τή μαγεμένη κι' ήρεμη, τή φούσι ολόγυρά μας.
Μά πές μου, πές μου, άγάπη μου, πότε ενας έ-
(νωμένοι
Έτσι σέ τόνση εδωδιά πάλι θ' άνταμιωθούμε;
Πότε στη λαμπί τ' ουρανού όπως τώρα θα λου-
(στούμε;
Μέο' στα τραγούδια τών πουλιών και σφιχταγκα-
(λισομένοι,
για πές μου πότε έτσι γλυκά θα ξαναφιληθούμε
και θα γευθούμε τó βαθύ έρωτά μας, μαγεμένοι...
Και τώρα!... "Ω! τι δέ θάδυνα να τήν όνειρεύ-
(μου
έκεινη τήν κρυφή γωνιά κάτω άπ' τήν άκακία,
πού νοιώσαμε τού έρωτα, τής νεότης τήν άξια.
Ήταν για πάντα, αίωνα, εκεί πέρα να βρισκό-
(μου);...
—όπρτατη παρηγορία στην τόση μου πικρία!
Κι' εκεί άς έρχόταν ο χαμός για πάντα να κοι-
(μόμου.

πέστε μου. Τό ξέρει αυτό ο Τιβούρκιος ;

— "Όχι. Ο Τιβούρκιος δέν ξέρει τό δολοφόνο του πατέρα του. Ξέρει όμως πώς-ό κακοήγος εκείνος καθάλλαινε ένα άλλογο που έσκόνηταρε κάθε τόσο από τό ένα πόδι, ύπως ακριβώς και τό δικό σου. Ξέρει ακόμα πώς ο δολοφόνος του 'Αρελλάνου πληγώθηκε τή στιγμή τής δολοφονίας στην μιά του κνήμη κ' έτι συνεπώς πρέπει νά ύπάρχη στο πόδι του τό σημάδι τής πληγής αυτής. Ξέρει τέλος...

'Αλλά ο Κουζίλλος δέν πρόσεχε πειά. Σκεφτόταν τώρα πώς έπρεπε νά έξοντώση τό γρηγορότερο τόν Τιβούρκιο, άλλοιώς ήταν χαμένος.

Ο δόν 'Εστεβάν έμάντεψε τις καταχθόνιες σκέψεις του τυχοδιώκτου και τού ειπε με φωνή απειλητική :

— "Ό,τι ειχα νά σου πώ, σου τό ειπα. Και τώρα, άκουσέ με καλά : 'Η ζωή του νέου αυτού άντρου σέ μένα. Σου άπαγορεύω νά τόν σκοτώσης, χωρίς τήν άδειά μου. Δέν άπαντάς ;

— Θα σεβασθώ τή ζωή του νέου, αφού τό θέλετε, άποκριθιμε ο Κουζίλλος, σφίγγοντας τά δόντια του.

— "Όταν θάρη ή τελευταία του ώρα, τότε θα σου πώ χτύπα και θα χτυπήσης. Ένωσις ;

— Μάλιστα, Ξανάλε ο Κουζίλλος, ενώ συγχρόνως σκεφτόταν νά ξεκαθά τόν Τιβούρκιο τήν ίδια νύχτα, παρά τις συστάσεις του δόν 'Εστεβάν.

— "Άκουσε ακόμα και τούτο, συνέχισε ο δόν 'Εστεβάν. "Όπως θα έμάντεψες, ο Τιβούρκιος 'Αρελλάνος κατάγεται από οικογένεια ευγενών, τοιμηρών και άνδρειών. 'Αλλοιμονο λοιπόν σ' έσένα, άν μάθει πώς είσαι ο δολοφόνος του θετού του πατέρα. Θα σέ συντρίψη. Τό μυστικό αυτό θα τού τό φανερώσω έγώ ο ίδιος, άμέσως μόλις καταλάβω πώς με προδίδεις. Θα τού πώ : «-Νά ο δολοφόνος του Μάρκου 'Αρελλάνου! 'Εξδικήσου τό θετό σου πατέρα...».

Πρόσεξε λοιπόν, Κουζίλλε... Προσπάθει νά είσαι ειλικρινής μαζί μου στην περίπτωση αυτή. Διαφορετικά, άν ξαναρχίσεις τις παλιές προδοσίες σου, θα μου τό πληρώσης άκριβά...

Ο Κουζίλλος δέν μιλούσε. Μέσα του έκόχλασε τή στιγμή αυτή ο πύο άγριος θυμός. 'Απαίσιες σκέψεις στριφογύριζαν στο μυαλό του. Τώρα πειά ποθούσε νά σκοτώση, όχι μόνο τόν Τιβούρκιο, αλλά κ' αυτόν τόν δόν 'Εστεβάν. Τότε μόνο θα ήσυχάζε, όταν θάστελλε στον άλλο κόσμο τούς δύο αυτούς εχθρούς του.

Τή στιγμή αυτή ένα σιγαλό ψυθύρισμα άντήχησε αρκετά κοντά τους; μέσα στο σκοτάδι.

Ο δόν 'Εστεβάν έσφιξε δυνατά τό μπράτσο του Κουζίλλου και τού ψυθύρισε :

— Μην κουνιήεις άπ' τή θέσι σου. Μην κάμεις τόν παραμυροό θόρυβο. Πρέπει νά μάθοιμε ποιού μιλούν έτσι σιγά μέσα στη νύχτα.

Τά ψυθυρίσματα ξανακούστηκαν, πύ δυνατά αυτή τή φορά.

— Ο Τιβούρκιος ! μουρμούρισε με λύσσα ο Κουζίλλος.

— 'Η φωνή τής Ροζαρίτας ! ειπε κ' ο δόν 'Εστεβάν κατουριάζοντας.

Οί δύο κακοήγος είχαν δίχνο.

'Ήσαν πραγματικώς ο Τιβούρκιος κ' ή ώραία Ροζαρίτα αυτοί που μιλούσαν μέσα στο σκοτάδι και τή γαλήνη τής νύχτας.

Όταν πλησίασε ή ώρα τής συνεντεύξεως, ο Τιβούρκιος κατέβηκε κρυφά και σιγά σιγά τόν κήπο τής άγροικίας και τράβηξε για τό μέρος, προς τό όπου έβλεπε τό παράθυρο τής κρεβατοκάμαρας τής νέας.

Τό παράθυρο αυτό δέν ήταν ψηλά από τό έδαφος, περισσότερο από μισό μέτρο. Φυτά και πανύψηλα δέντρα, άνθη και κληματισίδες που άρωμάτιζαν γλυκά τόν άέρα, κάνανε τό μέρος αυτό πύ σκοτεινό, τόσο σκοτεινό, πού νά μη βλέπη κανείς εμπρός του ούτε σ' απόσταση μιάς σπιθαμής.

Ο Τιβούρκιος ήταν βέβαιος πώς δέν θα τόν έβλεπε κανείς, πώς δέν θα διέτρειε τόν ελάχιστο κίνδυνο. 'Όστόσο, πριν κατέβει στον κήπο, δοκίμασε τό μεγάλο μαχαίρι πούχε στη ζώνη του και τό τοποθέτησε έτσι, ώστε νά τό έχη πρόχειρο, άν τού συνέβαινε τίποτε.

'Η καρδιά του νέου χτυπούσε δυνατά.

'Η συγκίνησή του ήταν άπερίγραπτη.

'Απ' τή συνέντευξή του αυτή με τή Ροζαρίτα κρεμόταν τό μέλλον του, ή εύτυχία τής ζωής του, ή ίδια του ή ζωή.

Όταν βορέθηκε στον κήπο, στάθηκε για μιά στιγμή κ' άφουγκράστηκε. Δέν άκουσε όμως κανέναν ύποπτο θόρυβο και προχώρησε σιγά προς τό παράθυρο τής Ροζαρίτας.

'Η νέα ήταν εκεί και τόν περιέμενε.

Πλησίασε γεμάτος άγωνία και τήν χαϊρέθηκε.

'Η Ροζαρίτα του άνταπέδωσε τό χαιρετισμό, με φωνή γλυκειά και ήρεμη.

— Δόνα Ροζαρίτα, άρχισε νά λέη ο νέος, σάς εύχαριστώ, σάς εύχαριστώ μ' όλη μου τήν καρδιά, για τήν καλωσύνη σας νά δεχθήτε τή συνέντευξή μου σάς ζήτησα. 'Ήταν άνάγκη νά σάς δω και νά σάς μιλήσω. Σάς παρακαλώ, σάς ικετεύω, νά μ' άκούσετε με προσοχή. 'Απ' τήν άπόφασή που θα λάρετε, άπ' τήν άπάντησή που θα μου δώσετε, έξαρτάται ή ζωή μου, ή εύτυχία μου...

— Σάς άκούω, άποκριθιμε ή νέα. Μιλήστε μου. Δέχτηρα νά σάς δω αυτή τήν ώρα και νά μιλήσω μαζί σας, γιατί έπαθιμώ πολύ νά μάθω τί έχετε νά μου πήτε. Μιλήστε ελεύθερα...

— Δόνα Ροζαρίτα, ειπε ο Τιβούρκιος, ήθελα πούν σάς πύ τό μυστικό μου, νά μάθω τί σκέττεστε για μένα. "Ω, σάς ικετεύω, μη θιμόνυτε. Πέστε μου ειλικρινώς, λημονήσατε τά περασμένα ; 'Η άνάμνησις του παρελθόντος, ή άνάμνησις τής πρώτης μας γνωριμίας έσόνυσε για πάντα άπ' τή μνήμη σας ; Δέν είνε δυνατόν νά συμβαίνη αυτό, δέν θέλω νά τό πιστέψω. Πώς είνε δυνατόν γάχετε ξεχάσει τις γλυκές στιγμές τής πρώτης μας γνωριμίας που έγώ τις θυμώμαι διαρκώς, που είνε ή μόνη παρηγοριά στη σημερινή μου έρημιά και δυστυχία ; Γιατί δέν μιλάτε, δόνα Ροζαρίτα ; Γιατί σωπαίνετε, θεέ μου ; Είμαι λοιπόν τόσο ξένος για σας ;

— "Όχι, άπάντησε ή Ροζαρίτα, δέν ξεχάσα τά περασμένα, Τιβούρκιε. Τά θυμώμαι πάντοτε και ποτέ... ποτέ δέν θα ξεχάσω τί σάς χροιστώ. 'Η εύγνωμοσύνη μου σέ σάς θα είνε αιώνια...

— 'Η εύγνωμοσύνη σας ; 'Αλλά γιατί μιλάτε μόνο για εύγνωμοσύνη ; 'Εγώ δέν θέλω τήν εύγνωμοσύνη σας, δόνα Ροζαρίτα. Ζητώ κάτι άλλο, ζητώ... Δέν μαντεύετε λοιπόν τί συμβαίνει στην καρδιά μου. Δέν αισθάνεστε καμιά συμπόνια για μένα ; Είμαι για σας μονάχα ένας άπλός γνώριμος και τίποτε άλλο ;

Μιλώντας κατ' αυτό τόν τρόπο, ο Τιβούρκιος παραφέρθηκε και ύψωσε λίγο τόν τόνο τής φωνής του. 'Η άπελπισία κ' ο πόνος του τόν έπνιγαν και λησμονήσε κάθε κίνδυνο.

"Ετσι όμως έφτασαν τά λόγια του ως τό μέρος που στεκόνοταν και μιλούσαν ο δόν 'Εστεβάν με τόν Κουζίλλο.

Όταν παρήλθε ή πρώτη τους κατάπληξις, οί δύο χενυσοθήρα κυττάχτηκαν μέσα στο σκοτάδι κατάματα. Τά μάτια τους ψιτράφτανε.

«Θά μου χαλάση όλα τά σχέδια ο νέος αυτός, άν κερδίσει τήν καρδιά τής δόνας Ροζαρίτας», σέφτηκε ο δόν 'Εστεβάν, κατουριάζοντας.

«Επί τέλους ! Τόν έγώ στα χέρια μου, διαλογίστηκε ο άπαίσιος Κουζίλλος. Θα τόν παραμονέψω στο σκοτάδι και θα βυθίσω τό μαχαίρι μου άνάμεσα στους δύο όμους του. Τό χτύπημα αυτό είνε τό πύ σίγουρο άπ' όλα...».

Μά ο δόν 'Εστεβάν δέν ήταν άπ' τούς άφθόγους που γελούντα εικόλα. Μάντεψε τις άπαίσιες σκέψεις του τυχοδιώκτου και τού ειπε, πόνοντάς τον άπ' τόν όμο και σάβωντας σ' αυτή του :

— Πρόσεξε καλά... Δέν θα κάμεις τίποτα, άν δέν διατάξω έγώ. 'Ακολούθησέ με τώρα, όσο πύ σιγά μπορείς. Πρέπει νά πληρώσεις στο παράθυρο τής δόνας Ροζαρίτας και ν' άκούσουμε τί λένε κρυφά οί δύο νέοι.

Ο Κουζίλλος δέν έφερε άντίρρηση. 'Ακολούθησε σιγανοπατώντας τόν δόν 'Εστεβάν, χαϊδεύοντας τή λαβή του μαχαίριού του.

Μπόρεσαν έτσι νά φτάσουν αρκετά κοντά στο παράθυρο τής δόνας Ροζαρίτας και νά κρυφτούν πίσω άπ' τούς κορμούς τών δέντρων.

Στό μικρό του δόν 'Εστεβάν στριφογύριζαν τώρα χίλιες—δύο άντίθετες σκέψεις. «Γιατί, σκεφτότανε, νά μην έπανορθώσω σήμερα τό κακό που έκανα άλλοτε ; 'Ο νέος αυτός άγαπά τή Ροζαρίτα. 'Εσως νά τόν άγαπά κ' ή κόρη του δόν Αδγουστίνου. Είνε εύγενής και γενναίος. Θα μπορούσα ν' άντικαταστήσω μ' αυτόν τόν γηραιό γερονισιαστή. Ναι, μά ο γερονισιαστής ξέρει πειά τό μυστικό μου. Κι' έξ άλλου διαθέτει πολιτικά μέσα ισχυρά. 'Ενώ ό., ο Τιβούρκιος είνε τή στιγμή αυτή φτωχός και άσημος...».

Στό μεταξύ αυτό, οί δύο νέοι είχαν ξαναρχίσει τή συνομιλία τους.

Ο Τιβούρκιος μιλούσε τώρα με πάθος, με τήν άπελπισία που φέρνει ο άνικανοποίητος βαθής και φλογερός έρωτας.

— "Όστε τά ξεχάσατε όλα ; Ελεγε στη δόνα Ροζαρίτα. Θα δώσετε τήν καρδιά σας σ' έναν άνθρωπο που δέν σάς ταιριάζει, στο γερονισιαστή δόν Βικέντιο. Δέν μπορώ νά τό πιστέψω αυτό, δόνα Ροζαρίτα. Δέν είνε δυνατόν, δέν είνε σύμφωνο με τόν χαρακτήρα σου.

— Γιατί μου μιλάτε έτσι σκληρά, Τιβούρκιε ; ψυθύρισε ή νέα. Ξέρετε πούν καλά πώς σέβομαι και ύπακούω τυφλά στον πατέρα μου. Θα κάμω λοιπόν ό,τι με προστάξει αυτός.

('Ακολουθεί)

